

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 384.

Anden Sæssion.

99de Møde.

Lorsdagen den 27de Februar.

(Forts.)

Mourier (fortsat): Men forøvrigt er Spørgsmaalet om Titelen kun af underordnet Bigtighed, og var der ikke Andet i Veien, saa kunde man til Nød berolige sig med, at Loven kunde faae en bedre Titel under Behandlingen i det andet Thing, skjøndt det uægtelig vilde være mindre heldigt, at Loven skulde udgaae herfra med en Titel, som slet ikke svarede til Indholdet. Men der er en anden langt større Betænkelse, ogsaa af formel Natur, nemlig den, at Forslaget gaaer ud paa noget ganske Andet end det foreliggende Lovudkast. Det er slet ikke noget Ændringsforslag til dette Lovudkast, men angaaer ganske andre Tilfælde end dette, og hviler paa et heelt andet Grundlag. Det udskifter hele Lovudkastet — paa Titelen nær — og stiller noget ganske Andet istedet. Men det vilde dog være høist betænkeligt, om det skulde kunne tilstribes, ved en Sags tredje Behandling at faae ind et aldeles nyt og selvstændigt Forslag, og dette gjælder end mere, naar, som her er Tilfældet, det Nye, man kommer frem med, er uden Hjemmel i de forudgaaede Forhandlinger; thi der er under de tidligere Forhandlinger i denne Sag ikke forekommet nogen, i det Mindste ingen bestemt, Ytring, hvortil dette saakaldte Ændringsforslag kunde siges at knytte sig. En saadan Fremgangsmaade er ganske vist i fuldkommen Strid med Forretningsregulativet. Jeg antager derfor, at man allerede af formelle Grunde ikke bør gaae ind paa det omhandlede Forslag.

Formanden: Da der flere Gange er blevet henvisst til, at selv om der fremkom noget Modstgørende, kunde det jo finde sin Æn-

dring paa et andet Sted, turde jeg maaskee dog bemærke, at det vistnok vilde være en særdeles farlig Veie, man herved vilde slaae ind paa. Der er vel flere Gange ved 2den Behandling blevet vedtaget, hvad der aabenbart, hvilket ogsaa af selve Forslagsstillerne indrømmes, ikke godt kunde indføres i den Form, hvori det forelaae, og med Hensyn til hvilket det erkjendtes, at en Ændring nødvendigvis maatte foretages ved 3die Behandling; det har mulig ikke været ganske rigtigt, men saaledes ved 3die Behandling, idet Thinget afgiver Lovven for sit Vedkommende, at ville vedtage, hvad det maa være indlysende, ikke kan blive endelig staaende saaledes, forekommer mig dog at ville være vel vidt drevet.

Krieger: Det kunde synes mindre rigtigt, naar man med Strengthed vilde overholde den Bestemmelse, at Ændringsforslag skulde være Ændringsforslag, og ikke nye Lovforslag. Imidlertid troer jeg dog, at Sagen ikke er ganske ligegyldig. Man er efterhaanden, Skridt for Skridt, kommen til at gaae videre og videre paa denne Bane, med Forverling af Ændringsforslag og nye Lovforslag. Det synes mig altsaa naturligt, at Opmærksomheden særligt ledes hen derpaa, naar det træder saa klart frem, som i nærværende Tilfælde. Det er i og for sig selv lidet usædvanligt, at Forskjellen mellem Lovforslag, saaledes som de foreligge ved 1ste og 2den Behandling, er saa stor, at man ikke kan kjende dem igjen. Det er, troer jeg, væsentligt en Følge af, at Sagerne overgives til et Udvalg efter den 1ste Behandling, og ikke før denne Behandling; det er ogsaa en Følge af, at man ikke gjerne vil forfaste noget Lovforslag, men hellere omændre det og derpaa vedtage det i den forandrede Skikkelse. Men, naar man endog ved Overgangen fra 2den til 3die Behandling vilde til-